

(forordningens artikel 49), om overvågning og statistik (forordningens artikel 50), om nedsættelse af et udvalg (forordningens artikel 51), om ændring af de gældende Schengen-regler (forordningens artikel 52), om ophævelse af forskellige gældende retsakter og beslutninger (forordningens artikel 53), om overgangsperioden og budgettet (forordningens artikel 54), og om ikrafttræden (forordningens artikel 55), som alle svarer til, eller stort set (dvs. bortset fra visse mindre, tekniske ændringer) svarer til, hvad der foreslås efter rådsafgørelsen, kan der således henvises til pkt. 3.2.1, pkt. 3.2.3-3.2.4, pkt. 3.3, pkt. 3.4, pkt. 3.5.1-3.5.2, pkt. 3.11.1, pkt. 3.11.4, pkt. 3.12.2-3.12.9, pkt. 3.13, pkt. 3.14 og pkt. 3.15.

Det bemærkes, at der i den danske version af forordningens artikel 22, litra c, fejlagtigt er medtaget en adgang til at anvende fotografier som direkte identifikationsmiddel.

Derimod indeholder forordningen ikke de elementer fra rådsafgørelsen, som alene vedrører samarbejdet på det politimæssige og strafferetlige område. Det drejer sig således om de foreslåede bestemmelser om definitioner, om adgangen til at indsætte påtegninger, om indberetninger vedrørende personer, der begæres anholdt med henblik på overgivelse (i medfør af en europæisk arrestordre) eller udlevering, om indberetninger om forsvundne personer, om indberetninger om personer, der eftersøges med henblik på at yde bistand i forbindelse med retsforfølgning, om indberetninger om personer og genstande med henblik på diskret eller målrettet kontrol, om indberetninger om genstande med henblik på beslaglæggelse eller anvendelse som beviser i straffesager, om adgangen for Europol og medlemmerne af Eurojust til at søge i Schengen-informationssystemet, og om opbevarings-tid for indberetninger personer og genstande (som ikke er relevante i relation til samarbejdet om visum, asyl og indvandring mv.). Der kan i den forbindelse henvises til pkt. 3.2.2, pkt. 3.5.3.-3.5.4, pkt. 3.6, pkt. 3.7, pkt. 3.8, pkt. 3.9, pkt. 3.10, pkt. 3.11.2-3.11.3 og pkt. 3.12.1.

Omvendt indeholder forordningen visse bestemmelser, der alene er relevante for samarbejdet om visum, asyl og indvandring mv., og som derfor ikke genfindes i rådsafgørelsen. Disse ændringer beskrives nærmere nedenfor under punkt 4.2.

Forordningen må på visse punkter anses for at nødvendiggøre ændringer i udlændingeloven. Disse ændringer vil blive gennemført i et særskilt lovforslag, som integrationsministeren af lovtekniske årsager – henset til, at tidspunktet for forordningens anvendelse endnu ikke er endelig fastlagt – vil fremsætte i en se-

nere folketingssamling. De pågældende ændringer vedrører navnlig adgangen til at optage fingeraftryk fra personer, som skal indberettes i SIS II som uønskede udlændinge, samt de materielle betingelser for at kunne indberette personer som uønskede udlændinge.

Forordningen er medtaget som bilag 3 til lovforslaget.

4.2. *Bestemmelser i forordningen, der alene er relevante for samarbejdet om visum, asyl og indvandring mv., og som derfor ikke genfindes i rådsafgørelsen*

4.2.1. Som anført ovenfor under punkt 3.2.2., fastsættes der i udkastet til rådsafgørelse en række definitioner, som ikke i dag findes i Schengenkonventionen, men som dog svarer til den almindelige forståelse af de pågældende begreber.

Størstedelen af de generelle definitioner, som findes i rådsafgørelsen, går igen i forordningens artikel 3, som imidlertid herudover indeholder en definition af, hvad der forstås ved en tredjelandstatsborger. Definitionen – som alene er relevant for samarbejdet om visum, asyl og indvandring – betyder, at der ved tredjelandstatsborger forstås enhver person, der hverken er unionsborger (som omhandlet i TEF artikel 17, stk. 1), eller statsborger i et tredjeland, som – i henhold til en aftale mellem EF og det pågældende land – nyder godt af en ret til fri bevægelighed, der svarer til den, som tilkommer EU's borgere. Det drejer sig i dag om statsborgere i EØS-landene og Schweiz.

4.2.2. Efter Schengenkonventionens artikel 96 kan oplysninger om uønskede udlændinge, der nægtes indrejse, optages i systemet på grundlag af de nationale indberetninger, som er en følge af afgørelser truffet af de kompetente administrative eller retlige myndigheder under overholdelse af de nationale retsplejeregler.

Afgørelserne kan bygge på, at den pågældende udlændings tilstedeværelse her i landet formodes at udgøre en trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed eller for den nationale sikkerhed. Dette gælder i særdeleshed, når en udlænding er blevet idømt en frihedsstraf på mindst et år på grund af strafbart forhold, eller når der er begrundet mistanke om, at en udlænding har begået alvorlige strafbare handlinger, eller når der foreligger konkrete indicier, der lader formode, at den pågældende har til hensigt at begå sådanne handlinger på en medlemsstats område.

Afgørelserne kan ligeledes bygge på, at den pågældende udlænding tidligere er blevet udsendt, afvist eller udvist, og disse foranstaltninger – der ikke er udsendt eller suspenderet – indebærer eller er ledsaget af et indrejseforbud eller eventuelt et forbud mod at tage